

Posudek diplomové práce Silvie Pohlové Básník Jaime Torres Bodet

Na práci kolegyně Pohlové je třeba ocenit schopnost promyšleně konfrontovat různé názory na dílo pojednávaného autora a zároveň ochotu i schopnost zaujmout k těmto názorům vlastní postoj. Domnívám se, že se autorce výběrem a okomentováním konkrétních básní podařilo splnit vlastní předsevzetí, tj. dokumentovat proměny určitých jevů v básnickové tvorbě. Z hlediska versologického je, myslím, rozbor také důkladný. Je též třeba zmínit obecně slušnou jazykovou úroveň práce i její pečlivé provedení po formální stránce.

Nyní ke slabinám textu. Od počátku Pohlová zdůrazňuje to, že základem jejího přístupu k pojednávanému dílu je dojem, „subjektivní zastavení“, nikoliv „vyčerpávající analýza“ (19). Z tohoto základního ležérního postoje, který by sám o sobě mohl být možná sympatický, však plynou neblahé důsledky. Jednak jsou to, podle mého názoru, poněkud naivní úvahy o tom, co je naprosto zřejmé, ale co autorka přesto zmiňuje jako objevnou záležitost (19, 22, 33, 34 atd.) Dále, významový rozbor jednotlivých básní je ve skutečnosti osobitým převyprávěním, bezprostředním dojmem spíše než promyšleným rozbohem. Jisté podezření ve mně budí také některá díla použité sekundární literatury, jejichž uplatnění se mi jeví jako poměrně nahodilé a podobně „bezprostřední“ jako rozbor sám. Ostatně, k této úvaze mne vede výrok autorky samotné (25).

Z výše zmíněného základního postoje pak plyne několik zásadnějších nedostatků. 1/ Ztotožnění pojmů motiv a téma či lhostejnost k jejich rozlišení (39). 2/ Na straně 39 autorka končí rozbor konkrétních textů konstatováním: „Obdobné obrazy se daleko častěji a intenzivněji objevují v následujících sbírkách. Pojd'me se tedy na ně podívat!“ Bezprostředně následující strana se věnuje další sbírce, o které zde však autorka říká: „Nikterak se nepodobá předešlým sbírkám ani těm následným.“ 3/ Za skutečně zásadní však považuji zmatenost v pojetí básnického subjektu a autora (mám na mysli Pohlové nepromyšlené zaměňování či ztotožňování těchto pojmů). Tento jev se zřetelně objevuje již od strany 42. Až následně svůj přístup autorka sice zdůvodňuje (44 – 45), ale podle mého názoru naprosto nepřesvědčivě.

Na počátku svého posudku jsem zmiňoval slušnou jazykovou úroveň práce, přesto je třeba zmínit některé, byť ne příliš četné, nedostatky. Velmi často se objevující pojem „haiku“ se v češtině píše bez označení délky. Dále se v textu objevují různé vyjadřovací neobratnosti a chyby, často zřejmě pod vlivem španělštiny sekundární literatury (8, 10, 12, 13, 15, 40, 41).

Přes zmíněné kritické připomínky a vzhledem k některým uspokojivým aspektům textu doporučuji diplomovou práci k přijetí.

V Chýni 19. září 2006

PhDr. Michal Fousek, Ph. D.

